Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 28. aprila 2022 *

„Predhodno odločanje – Prosto gibanje delavcev – Člen 45 PDEU – Uredba (EU) št. 492/2011 – Člen 7(2) – Enako obravnavanje – Nacionalni sistem za priznavanje poklicnega razvoja zdravstvenih delavcev – Neupoštevanje delovnih izkušenj, pridobljenih v zdravstvenih službah druge države članice – Ovira“

V zadevi C-86/21,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (vrhovno sodišče Kastilje in Leóna, Španija) z odločbo z dne 4. februarja 2021, ki je na Sodišče prispela 11. februarja 2021, v postopku

Gerencia Regional de Salud de Castilla y León

proti

Delii,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi I. Ziemele, predsednica senata, A. Arabadjiev (poročevalec) in A. Kumin, sodnika,

generalni pravobranilec: P. Pikamäe,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Gerencia Regional de Salud de Castilla y León D. Vélez Berzosa, agentka,

– za Evropsko komisijo I. Galindo Martín in B.-R. Killmann, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

* Jezik postopka: španščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 45 PDEU in člena 7 Uredbe (EU) št. 492/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o prostem gibanju delavcev v Uniji (UL 2011, L 141, str. 1).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med gospo Delio in generalnim direktorjem Gerencia Regional de Salud de Castilla y León (regionalna uprava za zdravstvo v Kastilji in Leónu, Španija), ker je zadnjenavedeni zavrnil, da bi pri izračunu delovne dobe gospe Delie v okviru priznanja njenega poklicnega razvoja upošteval delovne izkušnje, ki jih je ta pridobila na Portugalskem.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Poglavje 1 Uredbe št. 492/2011 je naslovljeno „Zaposlovanje, enako obravnavanje in družine delavcev“. Člen 7 te uredbe, ki je v oddelku 2 tega poglavja, naslovljenem „Zaposlovanje in enako obravnavanje“, v odstavku 1 določa:

„Delavec, ki je državljan države članice, na ozemlju drugih držav članic zaradi njegovega državljanstva ne sme biti obravnavan drugače kot domači delavci v zvezi z zaposlitvenimi in delovnimi pogoji, predvsem glede plačila, odpustitve in, če postane brezposeln, glede vrnitve na delovno mesto ali ponovne zaposlitve.“

Špansko pravo

4 Člen 44 Ley 14/1986, General de Sanidad (splošni zakon 14/1986 o zdravstvu) z dne 25. aprila 1986 (BOE št. 102 z dne 29. aprila 1986, str. 15207) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, nacionalni zdravstveni sistem opredeljuje tako:

„1. Vse javne zdravstvene strukture in službe so vključene v nacionalni zdravstveni sistem.

2. Nacionalni zdravstveni sistem je sklop zdravstvenih služb državne uprave in zdravstvenih služb avtonomnih skupnosti v skladu s pogoji, določenimi v tem zakonu.“

5 Real Decreto 184/2015, por el que se regula el Catálogo homogneo de equivalencias de las categorías profesionales del personal estatutario de los servicios de salud y el procedimiento de su actualización (kraljevi odlok št. 184/2015 o določitvi homogenega kataloga enakovrednosti poklicnih kategorij javnih uslužbencev v zdravstvenih službah in njihovi posodobitvi) z dne 13. marca 2015 (BOE št. 83 z dne 7. aprila 2015, str. 29447) v različici, ki se uporablja za spor v postopku o glavni stvari, določa tabelo enakovrednosti poklicnih kategorij, ki javnim uslužbencem omogoča dostop do prostih delovnih mest v drugih zdravstvenih službah, s čimer se izboljša kakovost oskrbe in učinkovito zagotovi mobilnost v celotnem nacionalnem zdravstvenem sistemu, v skladu z določbami člena 43 Ley 16/2003, de cohesión y calidad del Sistema Nacional de Salud (zakon 16/2003 o koheziji in kakovosti nacionalnega zdravstvenega sistema) z dne 28. maja 2003 (BOE št. 128, z dne 29. maja 2003, str. 20567) v različici, ki se uporablja za spor v postopku v glavni stvari.

6 Člen 37 Ley 44/2003, de ordenación de las profesiones sanitarias (zakon 44/2003 o organizaciji zdravstvenih poklicev) z dne 21. novembra 2003 (BOE št. 280 z dne 22. novembra 2003, str. 41442) v različici, ki se uporablja za spor v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: zakon 44/2003), ki se nanaša na priznavanje poklicnega razvoja, določa:

„1. Vzpostavi se sistem priznavanja poklicnega razvoja zdravstvenih delavcev iz členov 6 in 7 tega zakona. Ta sistem obsega javno, izrecno in individualizirano priznavanje stopnje poklicnega razvoja, ki jo je zdravstveni delavec dosegel v smislu znanja in izkušenj na področju zdravstvene oskrbe, izobraževanja, raziskav ter uresničitve ciljev zdravstvene oskrbe in raziskav v organizaciji, pri kateri ta delavec opravlja svoje storitve.

[…]

3. V sistem poklicnega razvoja se lahko prostovoljno vključijo delavci, ki imajo stalno prebivališče ali opravljajo svoje storitve na ozemlju države.“

7 Člen 38 zakona 44/2003 ureja nekatera splošna načela v zvezi s priznanjem poklicnega razvoja:

„1. Zdravstveni organi za svoje centre in ustanove urejajo priznavanje poklicnega razvoja ob upoštevanju naslednjih splošnih načel:

[…]

(b) Za uvrstitev v prvo stopnjo in dostop do višjih stopenj je potrebna pozitivna ocena uspešnosti zadevne osebe glede na njeno znanje, sposobnosti, potrjeno redno izobraževanje ter pedagoške in raziskovalne dejavnosti. V tej oceni je treba upoštevati tudi rezultate in kakovost zdravstvene dejavnosti zadevne osebe ter skladnost s kazalniki, določenimi za to, ter sodelovanje te osebe pri upravljanju klinike, opredeljenem v členu 10 zakona 44/2003.

[…]“

8 V zvezi s Comunidad Autónoma de Castilla y León (avtonomna skupnost Kastilija in León, Španija) je ureditev, ki se uporablja, določena v Decreto 43/2009, por el que se regula carrera profesional del personal estatutario de los centros e instituciones sanitarias del Servicio de Salud de Castilla y León (odlok 43/2009, ki ureja poklicno pot javnih uslužbencev zdravstvene službe v zdravstvenih centrih in ustanovah) z dne 2. julija 2009 (BOCYL št. 125, z dne 3. julija 2009, str. 20084), ki v različici, ki se uporablja v sporu v postopku v glavni stvari (v nadaljevanju: odlok 43/2009), v členu 6 določa:

„1. Poklicni razvoj v zdravstveni službi v Kastilji in Leónu je sestavljen iz štirih stopenj.

2. Za dosego prve stopnje ali posamezne višje stopnje so določene te zahteve:

(a) imeti status stalnega javnega uslužbenca v poklicni kategoriji, v kateri se želi doseči prva ali naslednje stopnje zadevne kategorije poklicnega razvoja, in opravljati svoje funkcije v zdravstveni službi v Kastilji in Leónu;

(b) vložiti prošnjo za uvrstitev v prvo stopnjo poklicnega razvoja ali katero od višjih stopenj, v roku in obliki, ki se določita v ustreznih razpisih;

(c) na datum vsakega razpisa dokazati število let poklicnih izkušenj kot javni uslužbenec v zdravstvenih centrih in ustanovah nacionalnega zdravstvenega sistema, ki so v okviru posamezne kategorije poklicnega razvoja določena za dosego prve stopnje, pa tudi število let, ki so določena za dosego višjih stopenj, v skladu z naslednjo lestvico:
   i. za dosego prve stopnje je treba dokazati pet let poklicnih izkušenj kot javni uslužbenec nacionalnega zdravstvenega sistema, in sicer v isti poklicni kategoriji, kot je ta, v kateri kandidat zaprosi za dostop do zadevne kategorije poklicnega razvoja.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

9 Generalni direktor regionalne uprave za zdravstvo v Kastilji in Leónu je s sklepom z dne 6. oktobra 2017 za dolgoletne nadomestne uslužbence razpisal redni izbirni postopek in določil rok za vložitev prošenj za dostop do prve stopnje sistema za priznavanje poklicnega razvoja za leto 2010. Za dostop do prve stopnje so lahko zaprosili le dolgoletni nadomestni uslužbenci, ki so dokazali pet let delovnih izkušenj kot javni uslužbenci in/ali uslužbenci, za katere ne veljajo kadrovski predpisi, v zdravstveni službi v Kastilji in Leónu, in sicer v isti poklicni kategoriji, kot je kategorija, v kateri kandidat zaprosi za dostop do zadevne kategorije poklicnega razvoja. Med kategorijami javnih uslužbencev, navedenimi v prilogi 1 k temu sklepu, je bila tudi kategorija „zdravstvenik/medicinska sestra“.

10 Gospa Delia je 26. oktobra 2017 vložila prošnjo za to kategorijo, pri čemer je trdila, da je 31. decembra 2010 v tej poklicni kategoriji delo opravljala deset let in tri mesece. Od tega je od 20. novembra 2000 do 25. julija 2007 delo opravljala v bolnišnici Santa María v Lizboni (Portugalska).

11 Generalni direktor regionalne uprave za zdravstvo v Kastilji in Leónu je s sklepom z dne 25. februarja 2019 odobril, da se kot zahtevanih pet let delovnih izkušenj lahko upoštevajo leta delovnih izkušenj, pridobljenih v okviru španskega zdravstvenega sistema. Zavrnil pa je upoštevanje obdobja, v katerem je zadevna oseba službo opravljala na Portugalskem, ker sistem priznavanja poklicnega razvoja, ki ga je vzpostavila avtonomna skupnost Kastilja in León, tega ne omogoča.

12 Se pa je to obdobje upoštevalo v okviru izračuna triletnih dodatkov za delovno dobo začasnih javnih uslužbencev.

13 Gospa Delia je zoper sklepa z dne 6. oktobra 2017 in 25. februarja 2019 vložila tožbo v upravnem sporu, s katero je predlagala, naj se obdobje, v katerem je navedeno službo opravljala v portugalskem nacionalnem zdravstvenem sistemu, upošteva pri izračunu njene delovne dobe v okviru priznanja njenega poklicnega razvoja.

14 Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 3 de Valladolid (upravno sodišče št. 3 v Valladolidu, Španija) je s sodbo z dne 16. decembra 2019 tej tožbi ugodilo. Avtonomna skupnost Kastilija in León je nato zoper to sodbo vložila pritožbo pri Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (vrhovno sodišče Kastilje in Leóna, Španija), ki je predložitveno sodišče.

15 To sodišče meni, da bi bilo mogoče šteti, da določba iz postopka v glavni stvari pomeni posredno diskriminacijo ter kršitev načela prostega gibanja delavcev in načela enakega obravnavanja. Po drugi strani naj bi bilo mogoče šteti, da ta določba temelji na preudarkih, ki niso odvisni od državljanstva zadevnih delavcev, da je utemeljena s strukturo in organizacijskimi načeli

nacionalnega zdravstvenega sistema ter s cilji organizacije, v kateri se opravljajo zdravstvene storitve, in da je sorazmerna s temi cilji, pri čemer je različno obravnavanje poleg tega mogoče utemeljiti z neobstojem meril za priznavanje med različnimi zdravstvenimi sistemi držav članic.

16 V teh okoliščinah je Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (vrhovno sodišče Kastilje in Leóna) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali člen 45 PDEU in člen 7 Uredbe št. [492/2011] nasprotujeta nacionalni določbi, kot je člen 6(2)(c) [odloka št. 43/2009], ki preprečuje priznavanje dela, opravljenega v določeni poklicni skupini v okviru javnega zdravstva druge države članice Evropske unije?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali se priznanje dela, opravljenega v okviru sistema javnega zdravstva v državi članici, lahko pogoji s predhodno določitvijo splošnih meril za priznavanje kariernih sistemov zdravstvenega osebja držav članic Evropske unije?“

Vprašanji za predhodno odločanje

17 Predložitveno sodišče z vprašanjema, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 45 PDEU in člen 7 Uredbe št. 492/2011 razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi o priznavanju poklicnega razvoja v zdravstveni službi države članice, ki onemogoča, da bi se za delovno dobo delavca upoštevale delovne izkušnje, ki jih je ta pridobil v okviru javne zdravstvene službe druge države članice. To sodišče se poleg tega sprašuje, ali je v zvezi s tem upoštevno to, da na ravni Unije ni sistema predhodne odobritve splošnih meril za priznavanje poklicnih poti zdravstvenega osebja različnih držav članic.

18 Najprej je treba spomniti, da v skladu s členom 168(7) PDEU pravo Unije ne posega v pristojnost držav članic, da sprejmejo določbe za organizacijo svojih zdravstvenih služb. Vendar morajo države članice pri izvrševanju te pristojnosti spoštovati pravo Unije, zlasti določbe Pogodbe DEU o temeljnih svoboščinah, ki državam članicam prepovedujejo, da bi uvedle ali ohranile neupravičene omejitve pri izvajanju teh svoboščin na področju zdravstvenega varstva (sodba z dne 21. decembra 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, točka 33 in navedena sodna praksa).

19 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, ureditev iz postopka v glavni stvari izključuje, da bi se obdobje, v katerem je zadevni delavec delal v okviru javne zdravstvene službe druge države članice, upoštevalo pri dostopu tega delavca do stopnje v okviru priznavanja njegovega poklicnega razvoja.

20 Po navedbah regionalne uprave za zdravstvo v Kastilji in Leónu pa so iz izračuna delovne dobe izključena ne le obdobja zaposlitve v drugih državah članicah Unije, ampak tudi obdobja zaposlitve v Španiji v zdravstvenih ustanovah, ki funkcionalno in sistemsko niso vključene v špansko zdravstveno službo. Zato naj ne bi bil na področju poklicnega razvoja noben delavec, ki je državljan druge države članice, obravnavan drugače kot španski delavec. Ta ureditev naj delavcem iz drugih držav članic Unije ne bi preprečevala dostopa do poklicne kategorije iz postopka v glavni stvari in naj do njih ne bi bila diskriminatorna, saj se uporablja tudi za španske delavce.

21 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je namen vseh določb Pogodbe DEU o prostem gibanju oseb to, da se državljanom držav članic olajša opravljanje različnih poklicnih dejavnosti na ozemlju Unije, in da te določbe nasprotujejo ukrepom, ki bi lahko postavili v slabši položaj te državljane, kadar ti želijo opravljati gospodarsko dejavnost na ozemlju druge države članice (sodba z dne 11. julija 2019, A, C-716/17, EU:C:2019:598, točka 16 in navedena sodna praksa).

22 Na prvem mestu je treba preučiti, ali ureditev iz postopka v glavni stvari pomeni oviro za prosto gibanje delavcev, ki je s členom 45(1) PDEU prepovedana.

23 V zvezi s tem iz sodne prakse izhaja, da nacionalne določbe, ki onemogočajo delavcu, državljanu ene države članice, da zapusti državo izvora zaradi izvrševanja svoje pravice do prostega gibanja, ali ga od tega odvračajo, omejujejo to svoboščino, tudi če se uporabljajo ne glede na državljanstvo zadevnih delavcev (sodba z dne 11. julija 2019, A, C-716/17, EU:C:2019:598, točka 17 in navedena sodna praksa).

24 Poleg tega je namen člena 45 PDEU zlasti preprečiti, da bi bil delavec, ki je uveljavil pravico do prostega gibanja in je bil zaposlen v več kot eni državi članici, brez objektivne utemeljitve obravnavan manj ugodno kot delavec, ki je bil vso kariero zaposlen v eni sami državi članici (sodba z dne 12. maja 2021, CAF, C-27/20, EU:C:2021:383, točka 32 in navedena sodna praksa).

25 Prosto gibanje oseb namreč ne bi bilo popolnoma uresničeno, če bi države članice lahko zavrnile uporabo te določbe za tiste svoje državljane, ki so uveljavljali ugodnosti, ki jih določa pravo Unije, in ki so zaradi tega pridobili poklicne kvalifikacije v državi članici, ki ni država članica, katere državljani so (glej v tem smislu sodbo z dne 17. decembra 2020, Onofrei, C-218/19, EU:C:2020:1034, točka 28 in navedena sodna praksa).

26 Sodišče je tako razsodilo, da nacionalna ureditev, ki ne upošteva vseh preteklih dob enakovrednega dela, dopolnjenih v državi članici, ki ni matična država članica delavca migranta, lahko povzroči, da je prosto gibanje delavcev v nasprotju s členom 45(1) PDEU manj privlačno (sodba z dne 23. aprila 2020, Land Niedersachsen (Upoštevna pretekla delovna doba), C-710/18, EU:C:2020:299, točka 26 in navedena sodna praksa).

27 Zato je treba ugotoviti, da lahko ureditev države članice, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, ki dovoljuje, da se upoštevajo samo delovne izkušnje, ki jih je kandidat, ki je zaprosil za priznanje poklicnega razvoja, pridobil v okviru španskih zdravstvenih služb v isti poklicni kategoriji, kot je ta, v kateri zaprosi za dostop do zadevne kategorije poklicnega razvoja, delavca odvrne od uresničevanja njegove pravice do prostega gibanja, določene v členu 45 PDEU. Tak delavec bo odvrnjen od tega, da bi zapustil matično državo članico, da bi delal ali prebival v drugi državi članici, če se mu zaradi tega odvzame možnost, da bi se upoštevale njegove delovne izkušnje, ki jih je pridobil v tej drugi državi članici.

28 Tako je treba šteti, da bodo španski delavci migranti, ki nameravajo v poklicni kategoriji „zdravstvenik/medicinska sestra“ delati v zdravstveni ustanovi ali centru v drugi državi članici kot v Španiji, od tega odvrnjeni, če se enakovredne delovne izkušnje, ki jih tam pridobijo, pri presoji njihovega poklicnega razvoja ob vrnitvi v Španijo ne upoštevajo.

29 Na drugem mestu je treba opozoriti, da člen 45(2) PDEU določa, da prosto gibanje delavcev vključuje odpravo vsakršne diskriminacije na podlagi državljanstva med delavci držav članic v zvezi z zaposlitvijo, plačilom ter drugimi delovnimi in zaposlitvenimi pogoji. Ta določba je

konkretizirana s členom 7(2) Uredbe št. 492/2011, ki določa, da delavec, ki je državljan države članice, na ozemlju drugih držav članic uživa enake socialne in davčne ugodnosti kot domači delavci (sodba z dne 2. marca 2017, Eschenbrenner, C-496/15, EU:C:2017:152, točka 32).

30 Opozoriti je treba tudi, da načelo enakega obravnavanja iz člena 45 PDEU in iz člena 7 Uredbe št. 492/2011 ne prepoveduje samo neposredne diskriminacije na podlagi državljanstva, ampak tudi vse posredne oblike diskriminacije, ki z uporabo drugih razlikovalnih meril dejansko povzročijo enak rezultat (sodba z dne 2. marca 2017, Eschenbrenner, C-496/15, EU:C:2017:152, točka 35 in navedena sodna praksa).

31 Sodišče je v tem okviru pojasnilo, da je treba določbo nacionalnega prava, tudi če se uporablja za vse delavce brez razlikovanja glede na njihovo državljanstvo, šteti za posredno diskriminatorno, če lahko že sama po sebi bolj prizadene delavce, ki so državljani drugih držav članic, kot domače delavce in če so zato lahko zlasti prvonavedeni delavci v slabšem položaju, razen če ta določba ni objektivno upravičena in sorazmerna z zastavljenim ciljem (sodba z dne 10. oktobra 2019, Krah, C-703/17, EU:C:2019:850, točka 24 in navedena sodna praksa).

32 Da bi bilo mogoče ukrep opredeliti kot posredno diskriminatoren, ni nujno, da je njegova posledica dajanje prednosti vsem domačim državljanom ali postavljanje v slabši položaj le državljanov drugih držav članic, ne pa tudi domačih državljanov (sodba z dne 5. decembra 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, točka 27 in navedena sodna praksa).

33 V obravnavanem primeru lahko nacionalna ureditev iz postopka v glavni stvari s tem, da se v tej ureditvi ne upoštevajo delovne izkušnje, ki jih je delavec migrant pridobil v zdravstvenih službah države članice, ki ni Kraljevina Španija, bolj vpliva na delavce migrante kot na domače delavce, in sicer tako, da zlasti prve postavlja v slabši položaj, saj so ti, preden so se zaposlili v zdravstvenih službah Kraljevine Španije, zelo verjetno pridobili delovne izkušnje v državi članici, ki ni Kraljevina Španija. Tako bo delavec migrant, ki je pri delodajalcih s sedežem v državi članici, ki ni Kraljevina Španija, pridobil ustrezne, enako dolgo trajajoče delovne izkušnje, kot so tiste, ki jih je pridobil delavec, ki je bil zaposlen v ustrezni španski zdravstveni službi, v slabšem položaju, ker se te delovne izkušnje ne upoštevajo pri dostopu tega delavca do stopnje v okviru priznanja njegovega poklicnega razvoja (glej po analogiji sodbo z dne 5. decembra 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, točka 28).

34 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da ureditev iz postopka v glavni stvari pomeni omejitev prostega gibanja delavcev, ki je s členoma 45 PDEU in 7(1) Uredbe št. 492/2011 načeloma prepovedana.

35 V skladu z ustaljeno sodno prakso je nacionalne ukrepe, ki lahko ovirajo uresničevanje temeljnih svoboščin, zagotovljenih s Pogodbo DEU, ali zmanjšujejo privlačnost tega uresničevanja, mogoče dopustiti le, če se z njimi uresničujejo cilji v splošnem interesu, če so primerni za zagotovitev uresničitve teh ciljev in če ne presegajo tega, kar je nujno za uresničitev teh ciljev (sodba z dne 20. decembra 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, točka 38 in navedena sodna praksa).

36 Poudariti je treba, da vprašanje, katere cilje ima dejansko nacionalna ureditev iz postopka v glavni stvari v okviru zadeve, ki je Sodišču predložena na podlagi člena 267 PDEU, spada v pristojnost predložitvenega sodišča (sodba z dne 20. decembra 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, točka 40 in navedena sodna praksa).

37 V obravnavani zadevi to sodišče navaja, da ureditev iz postopka v glavni stvari sledi cilju v splošnem interesu, ki je zagotoviti cilje in organizacijo nacionalne zdravstvene službe. Priznavanje poklicnega razvoja delavca naj ne bi vključevalo le upoštevanja delovne dobe, ampak naj bi zahtevalo tudi, da so bile nekatere storitve opravljene v točno določeni poklicni kategoriji in v okviru specifične zdravstvene službe, katere namen je uresničevanje ciljev organizacije, v kateri se te storitve opravljajo. Težko pa naj bi bilo oceniti, v kolikšnem obsegu so bili uresničeni cilji iz druge države članice.

38 Regionalna uprava za zdravstvo v Kastilji in Leónu navaja, da ker se naloge, značilne za poklicno kategorijo, v kateri se opravljajo zadevne storitve, presojajo za namen priznanja poklicnega razvoja in ker lahko naloge, ki se opravljajo zunaj španskega zdravstvenega sistema, ustrezajo standardom kakovosti ali ciljem, ki so nižji od tistih, ki se zahtevajo v tem zdravstvenem sistemu, bi upoštevanje zadnjenavedenih nalog pomenilo priznanje poklicnega razvoja osebju, ki je opravljalo nekatere storitve, ki ne izpolnjujejo teh standardov kakovosti ali ciljev.

39 Ureditev iz postopka v glavni stvari naj bi bila zato v bistvu utemeljena s tem, da na ravni Unije podrobna pravila za upoštevanje pridobljenih delovnih izkušenj niso harmonizirana in da ne obstajajo merila za primerjavo standardov kakovosti, načel in ciljev zdravstvenih sistemov.

40 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se države članice odločijo, na kakšni ravni želijo zagotoviti varovanje javnega zdravja in kako naj se ta raven doseže. Ker se lahko navedena raven med državami članicami razlikuje, je treba državam članicam priznati polje proste presoje na tem področju (sodba z dne 20. decembra 2017, Simma Federspiel, C-419/16, EU:C:2017:997, točka 45 in navedena sodna praksa).

41 Iz tega izhaja, da je cilj, ki ga predložitveno sodišče navaja v tej zadevi, in sicer zagotavljanje ciljev in organizacije nacionalne zdravstvene službe, kot cilj politike javnega zdravja, povezan z izboljšanjem kakovosti oskrbe v zadevnem zdravstvenem sistemu in doseganjem visoke ravni varovanja zdravja, mogoče šteti za cilj v splošnem interesu v smislu sodne prakse, navedene v točki 35 te sodbe.

42 Čeprav je tak cilj v splošnem interesu mogoče sprejeti, kar pa mora preveriti predložitveno sodišče, mora biti omejitev prostega gibanja delavcev, ki jo vsebuje ta nacionalna določba, da bi lahko bila upravičena, tudi primerna za zagotovitev uresničitve cilja, ki mu ta omejitev sledi, in ne sme presegati tega, kar je nujno za dosego tega cilja.

43 Glede na spis, ki je na voljo Sodišču, in s pridržkom preveritve predložitvenega sodišča ni videti, da bi bilo upoštevanje delovne dobe zadevnega zdravstvenega delavca in njegove individualne ravni, ki jo je dosegel glede znanja, izkušenj na področju zdravstvene oskrbe, izobraževalne in raziskovalne dejavnosti ter uresničevanja ciljev na področju zdravstvene oskrbe in raziskav v zadevni organizaciji, mogoče šteti za neprimeren ukrep za dosego cilja povečane ravni varovanja zdravja, ki se mu sledi s to nacionalno določbo.

44 V zvezi s presojo, ki jo je treba opraviti glede nujne potrebnosti ureditve iz postopka v glavni stvari, bo moralo predložitveno sodišče upoštevati, na eni strani, da priznanja delovnih izkušenj, ki jih je zadevni delavec pridobil v zdravstvenem sistemu druge države članice, na splošno ni mogoče šteti za oviro za uresničitev takega cilja.

45 Na drugi strani bo moralo to sodišče upoštevati okoliščino, da bi bilo mogoče priznanje teh delovnih izkušenj opraviti po postopku, ki bi zadevni osebi omogočal, da dokaže enakovrednost svojih delovnih izkušenj, pridobljenih v drugih državah članicah, tako kot nacionalna ureditev iz postopka v glavni stvari to omogoča – kot je razvidno iz spisa, ki je na voljo Sodišču – za pridobitev triletnih dodatkov za delovno dobo začasnih javnih uslužbencev.

46 V položaju, ki ne spada na področje uporabe Direktive 2005/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. septembra 2005 o priznavanju poklicnih kvalifikacij (UL 2005, L 255, str. 22), ampak spada na področje uporabe člena 45 PDEU, kar mora preveriti predložitveno sodišče, mora namreč zadevna država članica gostiteljica spoštovati svoje obveznosti na področju priznavanja poklicnih kvalifikacij (sodba z dne 3. marca 2022, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto (Osnovno medicinsko usposabljanje), C-634/20, EU:C:2022:149, točka 41).

47 Tako je Sodišče razsodilo, da morajo organi te države članice, ki odločajo o prošnji državljana Unije za pridobitev dovoljenja za opravljanje poklica, dostop do katerega je v skladu z nacionalno ureditvijo, ki se uporablja, pogojen z diplomo ali poklicno kvalifikacijo ali z obdobjem praktičnih izkušenj, upoštevati vse diplome, spričevala in druga podobna dokazila o formalni izobrazbi ter upoštevne izkušnje zadevne osebe, nato pa kompetence, ki jih ta dokazila in izkušnje potrjujejo, primerjati z znanjem in kvalifikacijami, ki se zahtevajo na podlagi nacionalne zakonodaje (sodba z dne 3. marca 2022, Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto (Osnovno medicinsko usposabljanje), C-634/20, EU:C:2022:149, točka 38 in navedena sodna praksa).

48 Če torej primerjalni preizkus dokazil o izobrazbi privede do ugotovitve, da znanje in kvalifikacije, ki jih potrjuje tuje dokazilo o izobrazbi, ustrezajo znanju in kvalifikacijam, ki se zahtevajo z nacionalnimi določbami, mora država članica gostiteljica priznati, da to dokazilo o izobrazbi izpolnjuje pogoje iz teh določb. Če pa je na podlagi primerjave ugotovljeno, da le delno ustrezajo temu znanju in kvalifikacijam, ima ta država članica pravico zahtevati, da zadevna oseba dokaže, da je manjkajoče znanje in kvalifikacije pridobila (sodbi z dne 6. oktobra 2015, Brouillard, C-298/14, EU:C:2015:652, točka 57, in z dne 8. julija 2021, Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija, C-166/20, EU:C:2021:554, točka 39).

49 Iz tega sledi, da je treba trditve regionalne uprave za zdravstvo v Kastilji in Leónu, ki se nanašajo na to, da v Uniji ni skupnega sistema za organizacijo zdravstvenih služb držav članic, zavrniti.

50 Glede na vse zgornje preudarke je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člen 45 PDEU in člen 7 Uredbe št. 492/2011 razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi o priznavanju poklicnega razvoja v zdravstveni službi države članice, ki onemogoča, da bi se za delovno dobo delavca upoštevale delovne izkušnje, ki jih je ta pridobil v okviru javne zdravstvene službe druge države članice, razen če omejitev prostega gibanja delavcev, ki jo vsebuje ta nacionalna ureditev, sledi cilju v splošnem interesu, je primerna za zagotovitev uresničitve tega cilja in ne presega tega, kar je nujno za njegovo uresničitev.

Stroški

51 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

Člen 45 PDEU in člen 7 Uredbe (EU) št. 492/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2011 o prostem gibanju delavcev v Uniji je treba razlagati tako, da nasprotujeta nacionalni ureditvi, ki se nanaša na priznavanje poklicnega razvoja v zdravstveni službi države članice, ki onemogoča, da bi se v delovni dobi delavca upoštevale delovne izkušnje, ki jih je ta pridobil v okviru javne zdravstvene službe druge države članice, razen če omejitev prostega gibanja delavcev, ki jo vsebuje ta nacionalna ureditev, sledi cilju v splošnem interesu, je primerna za zagotovitev uresničitve tega cilja in ne presega tega, kar je nujno za njegovo uresničitev.

Podpisi